

Ένα γράμμα από τον καλό φίλο τής στήλης, Παράσχο Πεζά, για την Ημέρα του Πατέρα, φέρνει στο προσκήνιο το σιωπηλό δράμα των ηλικιωμένων μας στα γηροκομεία και γηριατρεία που θα τελειώσουν τη ζωή τους ξεχασμένοι από παιδιά και εγγόνια τους. Θέλω να πιστεύω ότι δεν είναι γενικό το κακό, αλλά θα πρέπει να υπάρχει πρόβλημα για να αναγκαστεί ο Παράσχος να το αναφέρει. Ας διαβάσουμε, όμως, πρώτα το γράμμα πριν το σχολιάσουμε:

«Πέρασε απαρατήρητη και φέτος όπως κάθε χρόνο η Ημέρα του Πατέρα, με μόνο λίγα παιδιά και ακόμη λιγότερα εγγόνια που ήρθαν να δούν τον πατέρα ή παππού τους στη «Βασιλειάδα», ενώ πριν 12 χρόνια που πρωτοηγήλα στο γηροκομείο μας, είχαμε περισσότερους επισκέπτες. Με κρυφή λαχτάρα περίμεναν τα παιδιά και εγγόνια τους αυτοί που δεν δέχονται τακτικά επισκέψεις από τους δικούς τους, αλλά και αυτό το πού και πού είναι καλύτερο από το καθόλου.

Ίσως να φταίει η τηλεόραση που η ΕΡΤ και το ANΤ1 άλλαξαν τη ζωή μας, προς το καλύτερο άραγε ή προς το χειρότερο; Να το πούμε αυτό πρόοδο και εξέλιξη;

Ακούμε πολλά και μάς συμβουλεύουν από την Ελλάδα να διατηρήσουμε τα ήθη και έθιμά μας, όταν οι σημερινοί μεσήλικες που απαρτίζουν την μεγάλη μερίδα των μεταναστών δεν δίνουν το παρά-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

δειγμα στη δεύτερη και τρίτη γενιά μας.

Πώς περιμένουμε να διαφυλάξουμε την ελληνικότητά μας και ό,τι άλλο συμπεριλαμβάνει αυτή η ωραία λέξη, όταν δεν δίνουμε την λίγη χαρά που ποθούν τα γεροντάκια μας να αισθανθούν πριν αποδημήσουν στα αιωνίας μονές;

Ντρέπομαι που το γράφω, αλλά

τε να το σκεφτεί ποτέ μπορούσε ένα παιδί πως θα κλείσει τον γονιό του σε γηροκομείο επειδή το θεωρούσαν ντροπή, ένδεια ανθρωπιάς, γιατί τα γηροκομεία τότε ήταν περισσότερο άσυλα για τους πάμφτωχους, παρά οίκοι ευγηρίας.

Σήμερα τα γηροκομεία και μάλιστα τα ελληνικά μοιάζουν περισ-

Το σιωπηλό δράμα των ηλικιωμένων

το ζω κάθε ημέρα και λυπάμαι που όπως πάμε κάθε χρόνο και χειρότερα», έγραψε ο Παράσχος Πεζάς.

Εγώ δεν πιστεύω ότι φταίει η τηλεόραση για την απομόνωση των γερόντων μας, αλλά η αδιαφορία για τον διπλανό μας, ακόμη και για τον γονιό όταν αναγκαστεί να ζητήσει σε γηροκομείο.

Στα δικά μου νεανικά χρόνια ού-

σότερο με καλά ξενοδοχεία, καθαρά, με άψογη περιποίηση και καλή διατροφή. Τώρα δεν είναι πια ντροπή για κάποιον να είναι ένοικος σε ένα γηροκομείο και προπαγνός σε γηριατρείο όταν χρειάζεται 24ωρη φροντίδα. Αλλά όσο καλά και αν είναι τα γηροκομεία, ο γονιός θέλει να βλέπει τα παιδιά του και τα εγγόνια του που είναι

δυο φορές παιδιά του, όπως λένε.

Δυστυχώς, τα παιδιά σήμερα λησμονούν πολύ εύκολα ότι χάρη στη σκληρή δουλειά των γονιών τους έχουν αποκτήσει μόρφωση για να κάνουν μια άνετη ζωή, αλλά και την μικρή ή μεγάλη περιουσία που θα κληρονομήσουν.

Δεν ξέρω πώς μπορούμε να πείσουμε τα παιδιά και εγγόνια να επισκέπτονται πιο τακτικά τους γονείς, παππούδες και γιαγιάδες στα γηροκομεία, γιατί μια ημέρα θα ζήσουν και αυτοί το σιωπηλό δράμα.

Όμως, ας μη γενικεύουμε, γιατί από πείρα γνωρίζω παιδιά που σέβονται και ενδιαφέρονται για τους γονείς τους ακόμη και όταν γνωρίζουν ότι δεν θα κληρονομήσουν τίποτα.

Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι μια έκκληση στην ανθρωπιά αυτών που έχουν γονείς, παππούδες και γιαγιάδες σε γηροκομεία. Πηγαίνετε να τους βλέπετε όσο πιο συχνά μπορείτε, κάνετε και μια θυσία αν χρειαστεί. Θυμηθείτε τις θυσίες των γονιών σας, τα ξενύχτια τους όταν αρρωστήσατε, τη σκληρή ζωή τους για να σπουδάσετε και για να σας αφήσουν πέντε δεκάρες. Και αν δεν μπορείτε να τους δείτε, ένα τηλεφώνημα είναι καλύτερο από την παντελή απουσία σας. Τα δάκρυά σας στην κηδεαία τους θα έρθουν πολύ αργά για το γονιό και τον παππού ή γιαγιά που πέθαναν πικραμένοι επειδή τους είχατε παραμελήσει...

* Ο Σύλλογος Αθηναίων

Ο Σύλλογος Αθηναίων Σίδνει και το Κέντρο Νεοελληνικής Λογοτεχνίας και Ποίησης, Κωστής Παλαμάς τής ΑΧΕΠΑ, έχουν προγραμματίσει διάλεξη από τον εκπαιδευτικό, Ιωάννη Γιομελάκη, με θέμα «Πτυχές τής Αθηναϊκής Ιστορίας».

Την διάλεξη θα προλογίσει η κα Θεοδώρα Τουμανίδου - Τόλιου, σύζυγος τού γενικού προξένου τής Ελλάδας στο Σίδνει, με προβολή μικρού μήκους ντοκιμαντέρ για το νέο Μουσείο τής Ακρόπολης.

Η διάλεξη θα δοθεί την Κυριακή 25 Οκτωβρίου στην αίθουσα τής ΑΧΕΠΑ, 394 Princes Highway, Rockdale και ώρα 5.30. Στο τέλος θα προσφερθούν καφές - τσάι και εδέσματα. Όλοι ευπρόσδεκτοι.

* Πρόσφυγες

Μεγάλο πολιτικό θέμα έχει γίνει πάλι η υπόθεση με τους πρόσφυγες που προσπαθούν να έρθουν στην Αυστραλία για μια καλύτερη ζωή, αλλά επειδή δεν είμαι τέρας ευφυίας, ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω πού είναι το πρόβλημα.

Δηλαδή, εμείς επειδή είμαστε λευκοί και χριστιανοί, μπορούμε να εισβάλουμε σε ξένες χώρες, να τις βομβαρδίζουμε, να ισοπεδώνουμε, να σκοτώνουμε, να τραυματίζουμε, να βιάζουμε και να καταρακωνόμαστε την εξιοπρέπεια των κατοίκων τους, να ληστεύουμε τους φυσικούς πόρους τους και κειμήλια τού πολιτισμού τους, με το πρόσχημα ότι θέλουμε να τους... εκπολιτίσουμε, όπως έκαναν οι αποικιοκράτες.

Αλλά αυτοί που προσπαθούν να σωθούν από τα εγκλήματά μας δεν έχουν δικαίωμα να έρθουν και να ζήσουν στις χώρες μας. Οι άνθρωποι αυτοί δεν έρχονται με πολεμικά πλοία για να εισβάλουν στις χώρες μας, ούτε καν με κρουαζιερόπλοια για τουρισμό, αλλά με σκυλοπνίχτες διακινδυνεύοντας τη ζωή τους και των παιδιών τους. Αυτοί οι δυστυχημένοι πληρώνουν στους δούλεμπορους ό,τι έχουν για μια καλύτερη ζωή, όπως την αποκτήσαμε εμείς εδώ

χωρίς να υποστούμε τα μαρτύριά τους.

Οι πρόσφυγες, όπως και εμείς, όταν τους δοθεί η άδεια παραμονής δουλεύουν σκληρά για να επιβιώσουν και να φτιάξουν το σπιτικό τους, πληρώνουν φόρους και δημιουργούν θέσεις εργασίας επειδή θα χρειαστούν ένα σπίτι για να ζήσουν, ένα αυτοκίνητο για να κυκλοφορήσουν και όλα τα άλλα καταναλωτικά αγαθά.

Ας μην τους βλέπουμε, λοιπόν, σαν εισβολείς εχθρούς, αλλά σαν κυνηγημένους συνανθρώπους μας που χρειάζονται το χέρι μας για να μην πνιγούν στο αίμα που χύθηκε και χύνεται στις χώρες τους.

* Καλόο!

Είναι 3 φίλοι αραχτοί σε ένα μπαράκι και τα πίνουν, κουβέντα στη κουβέντα φτάνει η συζήτηση στο πόσο εγωιστές είναι οι άντρες.

Μιλάει ο πρώτος...

- Εγώ ρε παιδιά είμαι πολύ εγωιστής, επειδή ένα πρωί η γυναίκα δεν μου έφτιαξε καφέ, έκανα να της μιλήσω μια ολόκληρη εβδομάδα.

- Σιγά ρε, λέει ο δεύτερος, εγωισμός είναι αυτός; Εγώ επειδή μου έφτιαξε μακαρονάδα με σάλτσα και όχι με κιμά, ένα μήνα κοιμόμουν στον καναπέ του σαλονιού.

Ο τρίτος χαμογελούσε με το ύφος του "σκληρού άντρα".

- Αντε ρε, που είστε εσείς εγωιστές... Εγωιστής είμαι εγώ που επειδή τη μέρα του γάμου η γυναίκα μου, μού πάτησε το πόδι στην εκκλησία, τόσα χρόνια γάμου και δεν την έχω αγγίξει ποτέ!

- Καλά ρε μας δουλεύεις; Και τα παιδιά πως τα έχεις κάνει; ρωτούν οι άλλοι.

- Το πιστεύετε ότι από εγωισμό δεν την έχω ρωτήσει;

Ακόμη ένα:

Όταν οι άλλοι λαοί ανακάλυπταν το κρέας, οι Έλληνες είχαμε ήδη χοληστερίνη...

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Παντελής: Ο Παντελής, ήρωας της παροιμιώδους φράσης «τα ίδια, Παντελάκη μου, τα ίδια, Παντελή μου», ήταν ένα υπαρκτό πρόσωπο που η συμπεριφορά του δικαιολογεί απόλυτα το γιατί επικράτησε η συγκεκριμένη φράση. Ίδού, λοιπόν, το περιστατικό: ο Παντελής Αστραπογιαννάκης ήταν Κρητικός. Όταν οι Ενετοί κυρίεψαν τη Μεγαλόνησο, πήρε τα βουνα μαζί με μερικούς τολμηρούς συμπατριώτες του. Από εκεί κατέβαιναν τις νύχτες και χτυπούσαν τους κατακτητές μέσα στα κάστρα τους. Για να δίνει, ωστόσο, κουράγιο στους νησιώτες, τους υποσχόταν ότι θα ελευθέρωναν γρήγορα την Κρήτη. Με το σήμερα, όμως, και με το αύριο ο καιρός περνούσε και η κατάσταση του νησιού, αντί να καλυτερεύει, χειροτέρευε. Οι Κρητικοί άρχισαν να απελπίζονται. Μα ο Αστραπογιαννάκης δεν έχανε το θάρρος του, εξακολουθούσε να τους δίνει ελπίδες για σύντομη απελευθέρωση. Οι συμπατριώτες του, όμως, δεν τα πίστευαν πια. Όταν λοιπόν, το ασύγκριτο εκείνο παλικάρι πήγαινε να τους μιλήσει, όλοι μαζί έλεγαν: «Ξέρουμε τι θα πεις. Τα ίδια, Παντελάκη μου, τα ίδια, Παντελή μου».

